

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa J.J.

przeciwko S. w M.

o zapłatę wyrównania wynagrodzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 4 marca 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Płocku z dnia 14 października 2024 r., sygn. akt VI Pa 8/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od S. w M. na rzecz J.J. kwotę 1.350,00 (jeden
tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, wraz z ustawowymi
odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

DS

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 1 grudnia 2023 r. (sygn. akt IV P 131/22) Sąd Rejonowy w
Ciechanowie IV Wydział Pracy, wydany w sprawie z powództwa I.K., Ż.T., J.J.,
przeciwko S. w M., o zapłatę wyrównania wynagrodzenia:

1. zasądził od pozwanego S. w M., na rzecz powódki J.J. kwotę 18.346,56 zł,
tytułem wyrównania wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

liczonymi od kwot po 1.528,88 zł miesięcznie, poczynając od jedenastego dnia każdego miesiąca, w okresie od sierpnia 2022 r. do lipca 2023 r. włącznie, do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił;
3. wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności, co do kwoty 6.930,94 zł;
4. zasądził od pozwanego S. w M. na rzecz powódki I.K. kwotę 5.436,00 zł, tytułem wyrównania wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od kwot po 453 zł miesięcznie, poczynając od jedenastego dnia każdego miesiąca, w okresie od sierpnia 2022 r. do lipca 2023 r. włącznie, do dnia zapłaty;
5. wyrokowi w pkt IV nadał rygor natychmiastowej wykonalności, co do kwoty 5.961,51 zł;
6. zasądził od pozwanego S. w M. na rzecz powódki Ź.T. kwotę 5.436 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot po 453 zł miesięcznie, poczynając od jedenastego dnia każdego miesiąca, w okresie od sierpnia 2022 r. do lipca 2023 r. włącznie, do dnia zapłaty;
7. w pozostałym zakresie powództwo oddalił;
8. wyrokowi w pkt VII nadał rygor natychmiastowej wykonalności, co do całości;
9. zasądził od pozwanego S. w M. na rzecz powódki J.J. kwotę 2.700 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
10. zasądził od pozwanego S. w M. na rzecz powódki I.K. kwotę 675 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
11. zasądził od pozwanego S. w M. na rzecz powódki Ź.T. kwotę 675 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
12. nakazał pobrać od pozwanego S. w M. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ciechanowie kwotę 1.000 zł, tytułem opłaty sądowej od pozwu J.J. oraz po 200 zł od pozwów I.K. i Ź.T., od których to kwot powódki były zwolnione z mocy prawa.

Na skutek apelacji pozwanego, Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 14 października 2024 r. (sygn. akt

VI Pa 8/24), oddalił apelację i zasądził od pozwanego na rzecz powódek I.K. i Ż.T. kwoty po 225 zł, a na rzecz powódki J.J. kwotę 900 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia się postanowienia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Skargę kasacyjną do wyroku Sądu Okręgowego w Płocku do Sądu Najwyższego wywiódł pozwany, zaskarżając judykat w części dotyczącej powódki J.J.. Strona skarżąca oparła skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1, podnosząc zarówno naruszenia prawa materialnego, jak i przepisów postępowania.

W zakresie prawa materialnego skarżący zarzucił Sądowi II instancji błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.p., polegające na bezpodstawnym przyjęciu nieważności lub nieobowiązania postanowień umowy o pracę sprzed lipca 2022 r. Zdaniem pozwanego, umowa ta była w pełni zgodna z prawem i nie miała na celu obejścia przepisów. Równolegle zakwestionowano interpretację art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia, wywodząc, że Sąd nadał temu przepisowi moc wsteczną, co stanowi niedopuszczalną ingerencję w system obowiązującego prawa.

Kluczowy trzon argumentacji materialnoprawnej oparto na naruszeniu art. 4 ust. 2 ustawy z 26 maja 2022 r. oraz art. 42 § 1 k.p. Skarżący podniósł, że Sąd wadliwie uznał za konieczne stosowanie wypowiedzeń zmieniających w procesie podwyższania wynagrodzeń dokonywanego Zarządzeniem Dyrektora, ignorując regułę kolizyjną *lex specialis derogat legi generali*. Według pozwanego, przepis szczególny ustawy płacowej wyłącza ogólny rygor z art. 42 § 1 k.p., zwłaszcza gdy dochodzi do faktycznego wzrostu płacy. Dodatkowo, w kontekście procesu zawierania umów, zarzucono naruszenie art. 66 § 1 w zw. z art. 70 § 1 k.c. oraz art. 300 k.p. Pozwany podniósł, że Sąd błędnie utożsamił dane przekazywane do NFZ w 2021 r. z ofertą zmiany umowy o pracę, podczas gdy działało się to bez wiedzy i udziału pracowników, co w konsekwencji doprowadziło także do naruszenia art. 6

k.c., poprzez przyjęcie za udowodnione okoliczności, których strona powodowa nie wykazała.

W ramach podstawy procesowej pozwany zarzucił rażące naruszenie art. 231 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. Skarżący wskazał na wadliwe posłużenie się domniemaniami faktycznymi przy ustalaniu treści stosunku pracy oraz na dowolną, jednostronną ocenę materiału dowodowego. Według pozwanego, Sąd pominął dowody przedkładane przez S., co skutkowało błędnym ustaleniem, że przed lipcem 2022 r. powódka posiadała konkretne zaszeregowanie umowne, które rzekomo uległo obniżeniu. Skarżący podkreślił, że Sąd w sposób sprzeczny z rzeczywistym stanem rzeczy przyjął fakt obniżenia wynagrodzenia powódki, podczas gdy w sferze faktów nastąpiło jego podwyższenie, a przy ocenie skutków działań pracodawcy całkowicie pominięto obiektywny kontekst prawny i faktyczny sprawy.

Z uwagi na stawiane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku, ewentualnie uchylenie w zaskarżonej części wyroku i orzeczenie, co do istoty sprawy, przez oddalenie w całości powództwa powódki oraz orzeczenie o zwrocie na rzecz pozwanego przez powódkę spełnionego w niniejszej sprawie świadczenia określonego przez Sąd Rejonowy w Ciechanowie oraz przez Sąd Okręgowy w Płocku. Ponadto skarżący wniósł też o zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Skarżący wniósł także o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na fakt, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: „Czy wypowiedzenie zmieniające uregulowane w art. 42 § 1 Kodeksu pracy ma zastosowanie do sytuacji zmiany wynagrodzenia zasadniczego pracownika na jego korzyść co do wysokości przy dokonywaniu - od 1 lipca 2022 r. - uzupełnienia umowy o pracę w trybie art. 5a Ustawy z dnia 8 czerwca 2017 o sposobie ustalenia najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, który to art. 5a został wprowadzony Ustawą z dnia 26.05.2022 (Dz. U. z dnia 28.06.2022 r. poz. 1352) jeżeli od dnia 1 lipca 2022 r. sposób podwyższania

wynagrodzenia zasadniczego został ustalony Zarządzeniem nr [...] z dnia 19.07.2022 r. Dyrektora S. w M. do wydania którego Dyrektor był zobowiązany przez ustawę, a nadto zmuszony do tego przez brak porozumienia z organizacją związków pielęgniarek i położnych.”.

Skarżący wskazał też, że z uwagi na wskazane w skardze kasacyjnej argumenty uznać należy niniejszą skargę za oczywiście uzasadnioną, co dodatkowo przemawia za przyjęciem jej do rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skarżący stwierdził, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów w takim stopniu, że nawet bez dogłębnej analizy, a jedynie opierając się o przedstawione w skardze kasacyjnej argumenty można stwierdzić, że zaskarżone orzeczenie obarczone jest wadą.

W odpowiedzi na wywiedzioną skargę kasacyjną powódka J.J. wniosła o odmówienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania oddalenie jej w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedzona w niniejszej sprawie sformułowana została w sposób, który uniemożliwia jej przyjęcie do dalszego, merytorycznego rozpoznania.

Należy zwrócić uwagę, że ustawodawca konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą

być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, czego w niniejszej sprawie zabrakło. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy więc odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy, w ramach przedsądu, bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, że takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Strona skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do udzielenia odpowiedzi na sformułowane we wniosku pytanie. Odwołała się więc do przesłanki przedsądu wskazanej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zapominając jednak, że dla wykazania istnienia zadnienia prawnego, i to zagadnienia istotnego w rozumieniu powyższego przepisu, nie wystarczy przedstawienie Sądowi Najwyższemu pytania. W uzasadnieniu wniosku, wskazującego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz powinny zostać przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 marca 2012 r.,

II PK 296/11, LEX nr 1214580; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300; 16 maja 2018 r., III UK 151/17, LEX nr 2553867 czy 12 maja 2021 r., I USK 163/21, LEX nr 3252537). Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571, z 5 lipca 2023 r., I CSK 6182/22, LEX nr 3578533), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. A. Góra-Błaszczkowska, Środki zaskarżenia w postępowaniu cywilnym. Komentarz do art. 367-424¹² k.p.c., Warszawa 2014, komentarz do art. 398⁹ wraz z przytoczonym orzecznictwem; postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179, z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, LEX nr 3582702), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub funkcje precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruuujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468, z 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355 i z 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281). Tego w niniejszym przypadku zabrakło. Tym bardziej, że z jednej strony Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 września 2004 r. uznał, że wprowadzenie układem zbiorowym pracy mniej korzystnych dla pracowników warunków nabywania i ustalania wysokości niektórych składników wynagrodzenia za pracę wymaga

wypowiedzenia dotychczasowych warunków umowy o pracę także wtedy, gdy ukształtowane nowym układem wynagrodzenie nie uległo obniżeniu (III PZP 3/04, OSNP 2005 nr 4, poz. 49, str. 146). Z drugiej natomiast strony w wyroku z 23 kwietnia 2025 r. (I PSKP 3/25, OSNP 2025 nr 10, poz. 98) Sąd Najwyższy uznał, że od 1 lipca 2022 r. cechą kwalifikującą do grupy zawodowej nr 2, o której mowa w załączniku do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 2139 ze zm.), było legitymowanie się pielęgniarki tytułem zawodowym magister pielęgniarstwa albo położnej tytułem magister położnictwa, z wymaganą specjalizacją w dziedzinie pielęgniarstwa lub w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia, a także wykonywanie pracy na stanowiskach, na których wymagane były takie kwalifikacje zawodowe, przy czym determinantem podstawowym było adekwatne wykształcenie i specjalizacja. Wykładnia prokonstytucyjna, funkcjonalna, celowościowa oraz historyczna, mimo braku pełnej jasności wykładni językowej, uzasadniają ustalenie dla pielęgniarki lub położnej wskaźnika pracy w wysokości 1,29, jeżeli pracodawca nie dostosował struktury zatrudnienia ani zakładowego regulaminu wynagradzania od 1 lipca 2022 r. do grup zawodowych według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku stosownie do załącznika do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. a pracownik faktycznie wykonuje zadania służbowe, mając wykształcenie i kwalifikacje określone w punkcie 2 tego załącznika. Ustalenie przez pracodawcę na podstawie art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. wskaźnika pracy pielęgniarki poniżej 1,29 mogło podlegać weryfikacji w postępowaniu odwoławczym od wypowiedzenia zmieniającego warunki płacowe. Powołanie się przez pracodawcę w uzasadnieniu wypowiedzenia warunków płacy tylko na konieczność wykonania art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. w związku z art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1352) było niewystarczające i z przyczyn formalnych mogło implikować uwzględnienie odwołań pracowników (art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 42 § 1 i art. 45 § 1 k.p.).

Strona skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała także, przywołując przepis art. 368⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – nie uzasadniając w ogóle swojego stanowiska w tym zakresie. Tymczasem odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak także nie wykazała.

Podkreślić także należy, że w niniejszej sprawie że wadliwy jest sam sposób sformułowania wniosku – co świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego - wymagającego z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 108 § 1, art. 98 § 1, 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2026 r., poz. 118).

DS.

[SOP]